

Най-грозната от всички

ШАНЪН ХЕЙЛ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

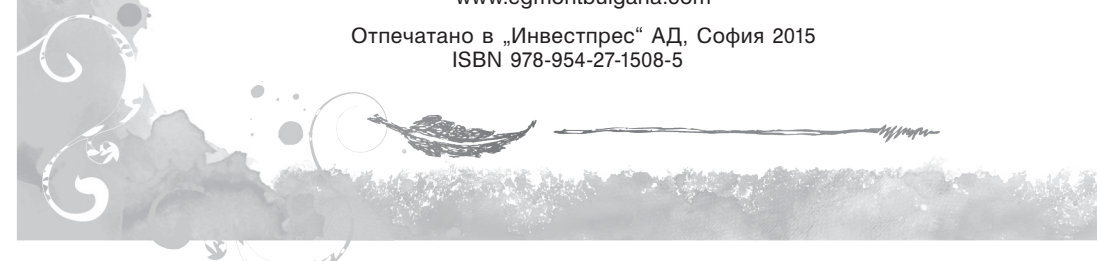
Оригинално заглавие *The Unfairest of Them All*
Copyright © 2015 by Mattel, Inc.
All rights reserved.

EVER AFTER HIGH and associated trademarks are owned by and used under license from Mattel, inc.

Превод Силвия Желева
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София 2015
ISBN 978-954-27-1508-5

НА ДАЙНА И РЕН,
НАШИТЕ МАЛКИ РОЯЛ И БУНТАР
(или пък беше в обратния ред?)

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРОЛОГ

1

ГЛАВА 1

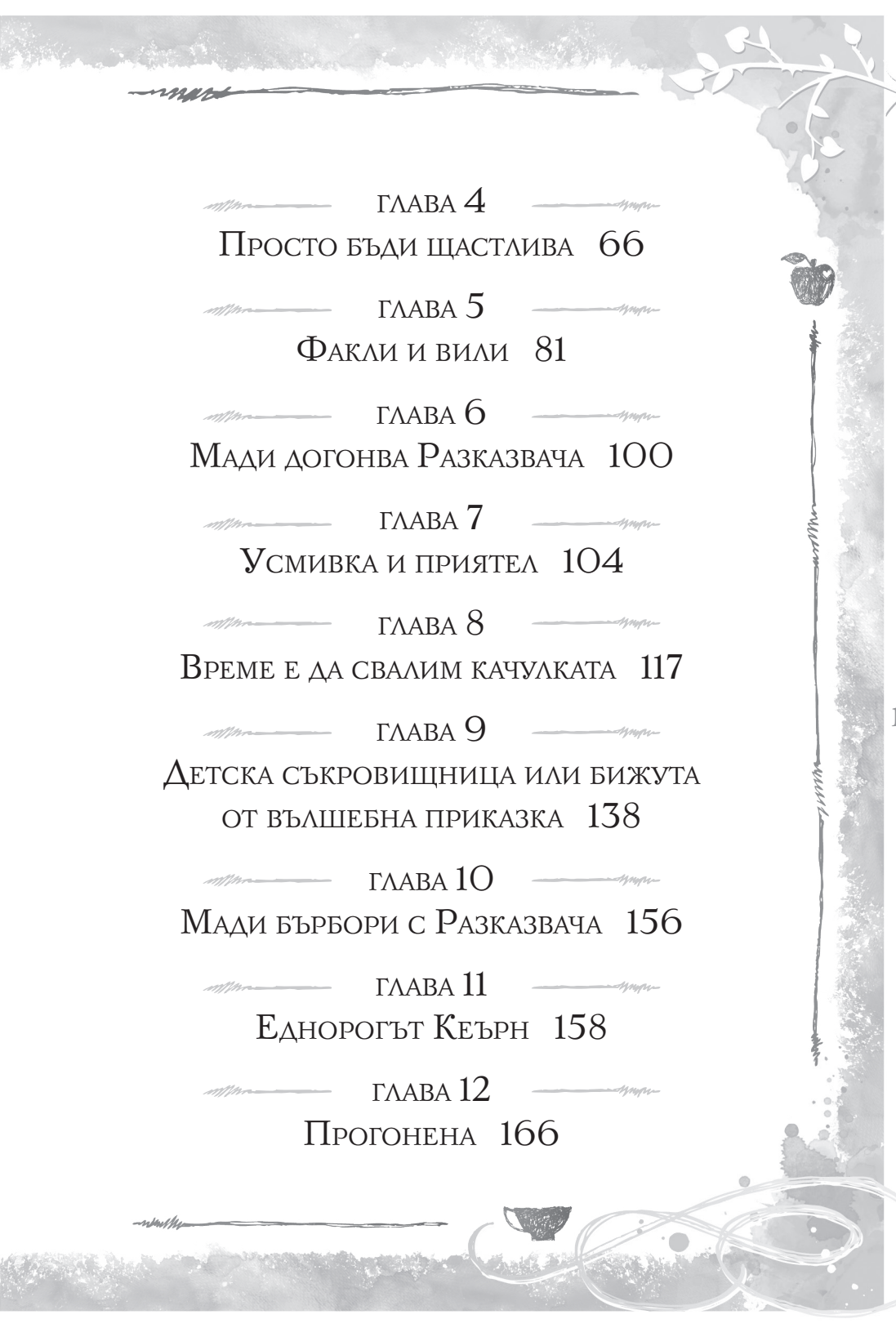
ПЪЛНА ЛЪЖИЦА ОВЕСЕНА КАША 7

ГЛАВА 2

В СЛУЖБА НА СЪДБАТА 33

ГЛАВА 3

МАДИ РАЗГОВАРЯ С НЕСКЛОННИЯ
РАЗКАЗВАЧ 63

ГЛАВА 4	
ПРОСТО БЪДИ ЩАСТЛИВА	66
ГЛАВА 5	
ФАКЛИ И ВИЛИ	81
ГЛАВА 6	
МАДИ ДОГОНВА РАЗКАЗВАЧА	100
ГЛАВА 7	
УСМИВКА И ПРИЯТЕЛ	104
ГЛАВА 8	
ВРЕМЕ Е ДА СВАЛИМ КАЧУЛКАТА	117
ГЛАВА 9	
ДЕТСКА СЪКРОВИЩНИЦА ИЛИ БИЖУТА ОТ ВЪЛШЕБНА ПРИКАЗКА	138
ГЛАВА 10	
МАДИ БЪРБОРИ С РАЗКАЗВАЧА	156
ГЛАВА 11	
ЕДНОРОГЪТ КЕЪРН	158
ГЛАВА 12	
ПРОГОНЕНА	166

ГЛАВА 13
МОШЕНИЧЕСТВО КАТО ТОВА 186

ГЛАВА 14
ЕДВА ДОЛОВИМО ШЕПТЕНЕ 215

ГЛАВА 15
МАДИ ПРИКАЗВА С РАЗКАЗВАЧА 232

ГЛАВА 16
БЛАГОСЛОВЕН ЗВЯР НА УЖАСА 235

ГЛАВА 17
ВЪЛШЕБНА ТОПКА 251

ГЛАВА 18
ОБРАТНОТО НА ТИХО 268

ГЛАВА 19
ЖУЖЕНЕТО НА МАГИЯТА 284

ГЛАВА 20
УСМИХНИ СЕ, ВСЕ ЕДНО ЖИВОТЪТ ТИ
ЗАВИСИ ОТ ТОВА 293

ГЛАВА 21
НЕОСПОРИМО ДОКАЗАТЕЛСТВО 316

ГЛАВА 22
МАДИ ДОСАЖДА НА РАЗКАЗВАЧА 344

ГЛАВА 23
ЩАСТЛИВИ ЗАВЪРШЕЦИ 347

ЕПИЛОГ
364

МНОГО ЗЪЛ ПРОЛОГ

АКО ЗЛАТА КРАЛИЦА ТРЯБВАШЕ да опише жилището си само с една дума, то щеше да бъде *тясно*. Ако разполагаше с повече думи, щеше да добави *непоносимо* и *окаяно*, както и с няколко други, които добре образованите разказвачи обикновено не използват в приказките си.

Тясната ѝ черна стъклена килия представляваше *вътрешността* на вълшебно огледало, предназначено да пази в себе си само най-големите

ужаси. Спомни си Милтън Грим и незначителните му приятели магьосници, събрали се да я свалят от власт, и в очите ѝ заискриха виолетови пламъци.

За да бъдем откровени, трябва да кажем, че тя *беше* Най-голямото зло, на което учениците в „Евър Афър Хай“ бяха свидетели. И не само защото беше отровила Снежанка, но също и заради необузданите размирици, чиято кулминация бе нахлуването ѝ в Страната на чудесата. Все още я дразнеше това, че Грим не си бе дал труда да овладее достатъчно магическа сила, за да направи клетка, достойна за царственото ѝ присъствие. Замахна силно към паяжините, които се образуваха в ъглите по-бързо, отколкото успяваше да унищожи, макар че никога не бе виждала паяци.

Както ѝ се стори, за седемдесет и две хиляден път притисна длан до мръсносивата стена.

– Разшири се – прошепна.

– Уголеми се – каза.

– Издължи се! – извика и веднага се стовари по гръб, покосена от вълната на болката. Изправи се, трепереща, и стисна с пръсти горната част на носа си. Главоболието щеше да трае няколко часа,

а после щеше да опита отново. Килията все още не беше по-голяма отпреди, но накрая тя щеше да открие слабото място в заклинанието, което спираше магията ѝ – и това щеше да бъде достатъчно, за да разшири жилището ѝ, но не и да избяга.

Внезапно килията бе прорязана от виолетова светкавица. Тя вдигна ръце да направи атакуваща магия, но светкавицата вече бе преминала. Подсмъркна. Нещо се бе променило. Замърда пръсти във въздуха и усети малко по-леко жужене от нормалното.

Злата кралица постави ръце пред тялото си така, че пръстите ѝ образуваха правоъгълник. И започна да припява:

*Гледка, изглед,
прозрачен процеп.
Пукнатина в стъклото
безкрайно отдалеч.
Появи се, за да откриеш,
покажи се, за да посочиш
откъде проблесна
тази светкавица ясна!*

По челото на Злата кралица изби пот, когато болката прониза първо главата и стомаха ѝ, а после и големия пръст на левия ѝ крак. На стената пред нея се очерта правоъгълник светлина. Стана приглушена, във формата на рамка с големина пет на пет сантиметра.

– Ха-ха! – извика тя.

Заклинанието, което отблъскваше магията ѝ, макар и да не бе изчезнало, *беше* по-слабо и това бе достатъчно, за да ѝ позволи малко магия.

Започна да тананика със затворена уста. Копринена мъгла се прокрадна по тъмния под, после и нагоре по стената. Чу се пукане, което можеше да бъде описано само като звук, обратен на този, който се получава при счупването на прозорец, и рамката се изпълни със сребристо стъкло. Най-после истинско огледало! Тя разгледа лицето си и забеляза, че някои от черните ѝ коси са посивели. Смръщи вежди и си спомни, че дори намръщеното ѝ чело е красиво.

Няколко думи и пляскане с ръце (и прорязващо главоболие) и образът в огледалото стана по-дълбок. Сега тя надничаше във вътрешния двор с терасата на „Евъър Афтър Хай“. Оттам ли бе

дошла огромната виолетова вълна?

На терасата се бяха събрали изпаднали в паника хора. Деца и учители, зяпнали от вцепенение и ужас. Кралицата не можа да сдържи усмивката си. Сцената бе една от онези, които тя намираще за безумно забавни. Видя дъщеря си Рейвън, застана на piedestала. Злата кралица докосна стъклото.

– Завърти се обратно, дай изображение, назад – припя тя. Огледалото замръзна, а после събитията потекоха назад, докато тя прошепна: – Спри, остани така, тръгни отново. – Сега огледалото показваше случилото се преди минути. Рейвън се приближаваше към голяма книга, поставена на подиум.

– А! – възкликна Кралицата. – Трябва да е Десят на завета.

Изви очи нагоре. Съществуваше обичай всяко от децата от известна вълшебна приказка да подпише Книгата на легендите и да се задължи да повтори историята на родителите си. Разбира се, тя искаше дъщеря ѝ да стане зла и да върви по нейните славни стъпки. Но истинското зло правеше каквото *тя* пожелаеше, облагодетелстваше *нея*, а

тази шарада на Грим само засилваше *неговия* контрол.

И тогава, вместо да напише името си, Рейвън откъсна своята страница от Книгата на легендите. Интелигентните очи на Кралицата забелязаха лека следа от пурпурна магична енергия да се излъчва от книгата. Това отговаряше на един въпрос. Магията, избликнала при откъсването на страницата, изпрати ударна вълна чак до затвора, какъвто огледалото беше.

Кралицата спря образа и се наведе напред. Всички в тълпата изглеждаха уплашени. Епъл Уайт, дъщерята на врага ѝ, изглеждаше готова да избухне в сълзи. Ала Рейвън стоеше високо на пиедестала и очевидно не се разкайваше. Силна. Като майка си.

Кралицата тръпнеше от желание да прегърне бебето, което някога така добре прилягаше в ръцете ѝ, и дъщерята тийнейджърка, която растеше, способна така да разтърси „Евър Афър Хай“, както го бе сторила известната ѝ майка.

Устните ѝ бавно се разтегнаха в усмивка, после тя започна да се смее.

ГЛАВА 1

ПЪЛНА ЛЪЖИЦА ОВЕСЕНА КАЩА

УТРОТО ИЗГРЯ НАД ЦЯЛАТА ГИМ-
назия „Евър Афтър“ като в приказка.
Пойните птички пееха, петлите кукуригаха, а мал-
ките игриви феи и духове жужаха в Омагьосаната
гора.

Слънцето обагреше в яркочервено стените
на величествената „Евър Афтър Хай“. Всичко бе
мирно и спокойно освен учениците, които трен-
нираха за надбягванията, излезли за сутрешното
си занимание; следваше ги орда викащи и пищя-
щи дяволчета – последната тактика на треньора

Джинджърбредмен да приведе отбора във форма.

Епъл Уайт, която беше в стаята си, стана и се протегна. На перваза на прозореца ѝ се бяха събрали пойни птички и весело чуруликаха сутрешните си песнички. Тя им се усмихна, но не успя да измисли собствена песен, с която да отвърне, свирейки с уста.

Облече най-тъмната си червена пола и бяла блуза и сложи най-неблестящия си златен колан. С крайчеца на окото си хвърли поглед на съквартирантката си. Рейвън Куин седеше на леглото си с наведена глава, дългата ѝ черно-пурпурна коса падаше над лицето ѝ, докато завързваше връзките на високите си до коленете ботуши. Изглеждаше тъжна. Инстинктивно Епъл се замисли какво весело да каже, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

Вчера Рейвън Куин успя да стори най-голямото зло, причинено досега. Не, това е слабо казано, *по-лошо* от зло. *Предполагаше се*, че тя е зла. Това, което стори, беше наистина егоистично. След като не подписа Книгата на легендите – и дори по-ужасно, откъсна страницата си – тя напълно обърка не само щастливия край на приказката на Епъл, но и на всички останали. Предполагаше се,

че двете с Рейвън ще пораснат и ще станат следващите Снежанка и Зла кралица – точно каквито бяха майките им. Но ако Рейвън откажеше да бъде зла, Епъл никога нямаше да може да избяга от тъмния и страшен Замък на кралицата, да срещне джуджетата, да изяде отровната ябълка и, след като принцът я целуне, да се събуди.

Епъл гледеше втренчено отражението си в огледалото. Почти виждаше лицето на майка си, която ѝ казваше: *Ще изпълниш света със слънчева светлина, Епъл!*. Но как би могла да го направи, щом съдбата ѝ бе досущ като нещо счупено?

Изведнъж нещо наистина се счупи с трясък.

Епъл се обърна рязко и откри, че креслото трон – любимото ѝ, което бе донесла от дома – е на парчета. Върху парчетата седеше Мадлин Хатър. Изпъстрената ѝ с лавандулови кичури коса я обгръщаше като водопад от разбъркани къдрици. Дантелените ѝ поли на точки и райета бяха набрани и бухнали. Шапката ѝ във формата на чаша за чай бе накривена ниско над едното ѝ ухо.

– Еха! – възкликна Мади.

– Мади! – извика Рейвън.

– Добре ли си? – попита Епъл, докато Рейвън

помагаше на приятелката им да се изправи на крака.

– Добре съм – отвърна Мади и взе един от краката на стола. – Но не и горкият ти трон. Потроших го на парчета.

– Да – каза Епъл малко тъжно. – Всичко е наред... но как...

– Наред? – Мади разглеждаше друго парче дърво. – На мен не ми изглежда съвсем наред. Кой да предположи, че се разпада така?

– Епъл иска да каже, че не страда, защото си го счупила, или поне че ти прощава – намеси се Рейвън.

И погледна Епъл с известно неудобство.

– О, Рейвън – каза Мади, – усещам болката ти. Онази болка, с която празната чаша копнее за чай с мед или пък с която белият заек копнее за подходяща жилетка...

– Мади... – Рейвън погледна надолу.

– И като болката, с която копнея за закуска! – каза Мади. – Закуската поправя почти всичко – освен столове. Съжалявам, Епъл.

Мади прегърна Епъл. Беше по-ниска от нея – едно от най-ниските момичета в училището, и

трябваше да се повдигне на пръсти, за да може да обвие ръце около приятелката си.

– Ще се опитам да го поправя по-късно – каза Мади. – Засега трябва да излекуваме празните си стомаси. Хайде да закусим всички заедно.

– Хм... – каза Епъл и хвърли кос поглед на Рейвън.

– Ъъ... – каза Рейвън и погледна крадешком към Епъл. – Мисля, че Епъл има нужда от малко време да...

– Моля? – възмути се Епъл. – Мислиш, че аз имам нужда от време, когато ти си тази, която...

– *Закуска!* – заяви Мади. – Първо закуска и после вие двете отново ще бъдете разговорливи и усмихнати.

Мади се втурна към прозореца, готова да скочи.

– Който стигне последен в замъкзарията, е прогнал философ!

– О! – каза Епъл и сграбчи Мади за ръката. – Какво правиш?

– Можем да стигнем много по-бързо, като скочим – каза Мади.

– Ние сме, колко, четири етажа по-нагоре –

каза Рейвън.

– *Знам* – отвърна Мади. – Точно затова слизването по стълбите ще ни отнеме прекалено много време.

– Озова се тук, защото си скочила през прозореца, нали? – попита Рейвън.

– Така е наистина – съгласи се Мади, лъчезарно усмихната. – Не виждах къде отивам, затова и разнебитих стола.

– Съжалявам, че трябва да ти го кажа, Мади – каза Рейвън, – защото знам, че можеш да вършиш невъзможни неща, когато все още не знаеш, че са невъзможни, но подобно скачане със сигурност е невъзможно. Двете с Епъл ще се „потрошим и разнебитим“ точно като стола.

– Миазми и зарази! – възкликна Мади. – Последния път го направих, нали? И беше толкова забавно.

Стомахът на Епъл изкъркори.

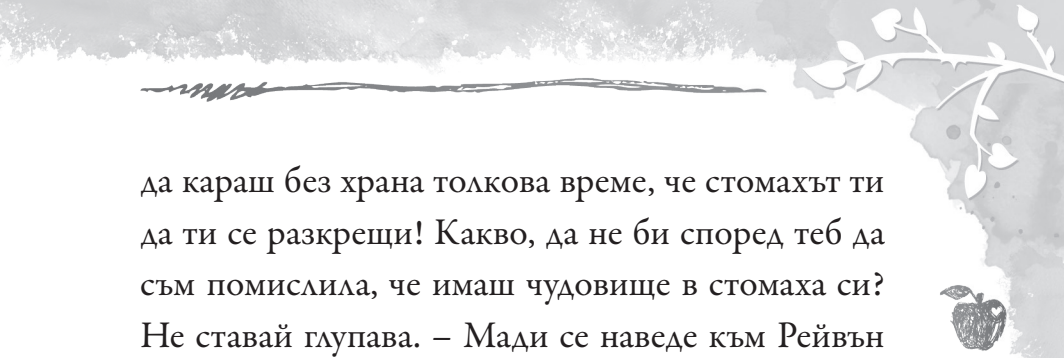
– Аааах! – извика Мади и отскочи настрани от Епъл.

Епъл се засмя.

– Само съм гладна – каза.

– Знам! Затова изпищях, защото, мили Боже,

да караш без храна толкова време, че стомахът ти да ти се разкрещи! Какво, да не би според теб да съм помислила, че имаш чудовище в стомаха си? Не ставай глупава. – Мади се наведе към Рейвън и прошепна високо: – *Има* ли тя чудовище в стомаха си?

– Не – засмя се Рейвън.

– Хайде тогава да се погрижим за горката изгладняла Епъл – каза Мади и хвана двете момичета за ръце.

Трите се търкулнаха през вратата надолу по стълбите. Светлината, която струеше през прозореца върху камъните, беше гъста и жълта като прясно масло, но Епъл изпитваше ужас. Какво ѝ ставаше?

Като наближиха замъкзарията, вратите се отвориха. Покрай тях притича един от членовете на „Мери Мен“. По косата му бе залепнала овесена каша.

– Това нова маска за коса ли е, Тъкър? – попита Мади, но получи в отговор само изръмжаване.

– Хм. Какво според вас бе всичко това? – попита Епъл.

– Всъщност може би беше маска за коса – от

говори Рейвън. – Тъкър се ужасява да не оплешивее като баща си.

Влязоха в замъкзарията и разбраха как овесената каша се е озовала на главата на члена на „Мери Мен“.

Помещението бе разделено на две, а напрежението беше гъсто като вечерска мъгла. От едната страна бяха онези с благородно потекло, роялсите – приятелите на Епъл, и други, които искаха да запазят съдбата си. От другата страна бяха бунтарите – приятелите на Рейвън и онези, които искаха да напишат наново съдбата си и да създадат своя собствена история без значение кои са родителите им. По пода се виждаха локвички овесена каша.

Епъл влезе с маршова стъпка и се намеси в свадата.

– Какво става? – попита тя. Отговориха ѝ с викове и от двата лагера.

– Един по един, моля – каза Епъл. – Сидър?

Сидър Уд стоеше между двата лагера, на подноса ѝ имаше салата от листати зеленчуци и жълди. Тъмната ѝ коса на ситни къдрици и бродираната ѝ рокля, дълга до средата на бедрото, не бяха изцапани с каша, но издяланото ѝ дървено лице се бе

сгърчило така, сякаш ѝ се искаше да се разплаче.

– Не знам какво да правя – каза Сидър. – Трябва ли да седя с приятелите си, както винаги? Или да взема страна, като се позова на онова, което искам? аз не съм роял, но пък *наистина* искам съдбата си, защото от кукла ще се превърна в истинско момиче. Но *искрено* искам другите да могат да избират, ако не харесват съдбата си, затова... затова не знам какво да правя сега!

– Какво се е случило, Брайър? – попита Епъл.

Брайър Бюти подаде глава иззад голямата чиния за яйчен крем, която използваше за щит. Чупливата ѝ кестенява коса и розовата къса рокля също не бяха изцапани с каша.

– Замерваха ни с храна – отговори. – И ние им отвърнахме със същото. Беше магвълнуващо!

– Те първи започнаха да хвърлят храна – извика Спероу Худ от другата страна. От зелената му мека шапка капеше каша и падаше върху колчана със стрелите на гърба му.

– *Лъжец!* – изпищя Херцогиня Суон и бледото ѝ лице почервеня. Белите пера на шапката ѝ и полата ѝ като на балерина се вирнаха нагоре, сякаш бяха ядосани като нея. Тя грабна цяла връзка

банани и издърпа ръка назад, готова да ги хвърли.

– Спокойно, Херцогиньо – каза Рейвън и застана зад Епъл. Като видяха Рейвън, няколко роялси започнаха да дюдюкат.

– Ти съвсем съсипа нашия Ден на завета – каза Дезринг Чарминг, който бе вдигнал единия си крак на пейката. Златистата му коса блестеше заклепяващо на утринната слънчева светлина, както и абсолютно чистото му бяло сако.

– Да не споменаваме *танците* в Деня на завета! – каза Брайър. – Приличаше по-скоро на погребение, отколкото на тържество. А аз работих наистина упорито, за да планирам всичко.

– Направи, каквото искаше, без да помислиш за другите, нали, Рейвън Куин? – попита Дезринг.

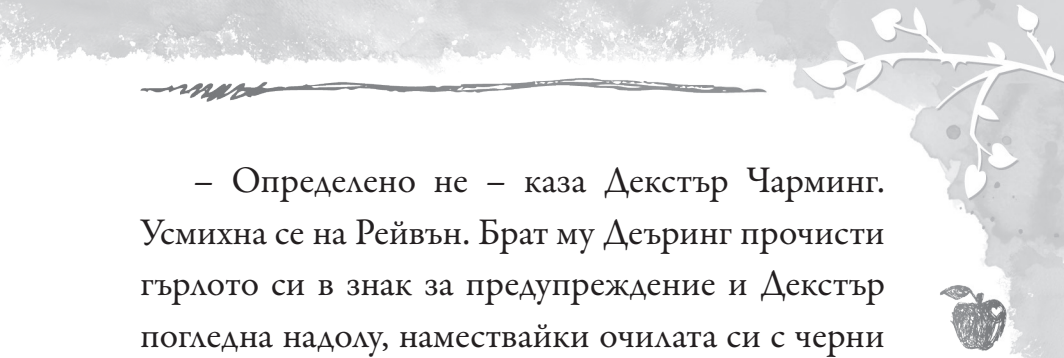
– Нищо не беше както трябва – намеси се и Блонди Локс, чийто рамене бяха увиснали. По легендарните ѝ златисти къдрици бе полепнала овесена каша. – Абсолютно нищо.

– Аз... Аз си помислих, че Рейвън е много смела – каза Сидър и бавно направи крачка към масата на бунтарите.

– Тя въобще не иска да е зла, толкова ли е грешно това? – попита Мади.

– Определено не – каза Декстър Чарминг. Усмихна се на Рейвън. Брат му Деъринг прочисти гърлото си в знак за предупреждение и Декстър погледна надолу, намествайки очилата си с черни рамки. – Искам да кажа, това повдига някои интересни философски въпроси. Изборът на Рейвън повлия не само на собствената ѝ съдба, но и на всички, като се започне от приказката за Снежанка, и така действията ѝ имат все по-широко въздействие, докато...

– Всички ние имаме съдба, която трябва да изпълним – каза Брайър. – Ако трябва да спя сто години като Спящата красавица, Рейвън ще трябва да приеме да бъде Злата кралица.

– Да, вижте какво се случи, когато майката на Рейвън излезе от сценария! – каза Хопър Крокингтън. Тъмночервеното му сако от брокат бе изцапано с каша, но пък луничавото му лице и червената му коса бяха чисти. – Завладя и други възшебни приказки, и Страната на чудесата, а това бе с-с-страшно.

Хопър започна да трепери от страх и тогава – *пльок!* – се превърна в жабок.

– Ти си опасна, Рейвън! – каза Фейбел Торн.

Беше с екипа си на мажоретка, а косата ѝ с цвета на нощното небе беше прибрана във висока конска опашка. – Стой възможно най-далеч от моята възшебна приказка или...!

– О, престанете с цялата тази кавга – каза Сериз Худ. Стоеше най-отзад, в сянката на едно от огромните дървета колони на замъкзарията, както винаги облечена с червената пелерина с качулка.

– Кой ще ме накара? – попита Фейбел. – Ти? Сериз вдигна ръка, сякаш да се увери, че качулката ѝ е на мястото си, и отстъпи назад.

Кюпид, която се криеше в клоните на дървото, се спусна надолу на белите си перести криле. Прокара длан през прашната си розова коса.

– Рейвън просто следваше сърцето си. Ще посъветвам всички да сторят същото.

– Не бъди наивна – каза Фейбел. – Зла кралица, която не следва съдбата си до най-малката подробност, ще причини ужасно много щети. Майка ѝ се разбунтува и открадна ролята на злодея в приказката за Спящата красавица от майка ми. И сега Рейвън мисли, че като се разбунтува, може да избегне да стане зла? Повече отвсякога тя върви по стъпките на изключително злата си скъпа май-

ка. Рейвън Куин, ако отказваш да следваш написаното за теб, как можем да вярваме в онова, което правиш, каквото и да е то?

– Аз... аз... – заекна Рейвън.

– Прави онова, което трябва – извика Лизи Хартс и размаха скиптъра си. – И си отсечи главата! – добави като завършек, сякаш това ѝ бе хрумнало сега. Златната ѝ корона и лъскавата ѝ черна коса бяха чисти, но червеното сърце, което винаги рисуваше около едното си око, бе леко изцапано, сякаш бе изтрила овесена каша от лицето си.

– Приятели – обърна се Епъл към роялсите и разтвори ръце. – Моля ви, не се магвълнувайте. Трябва да бъдем *по-добри* от показаното този път. Ние *сме* по-добри.

– По-добри от какво? – попита Рейвън и се приближи към роялсите. Херцогинята се прицели и насочи връзката банани към Рейвън.

– Тя трябва да застане ей там – каза Херцогинята. – От другата страна, при злите.

Епъл се плъзна напред и застана на траекторията на бананите.

– *Зли* е толкова силна дума, Херцогиньо. Особено ако я използваш за всички. – Посочи една

от масите на бунтарите, върху която Сидър внимателно оставяше подноса си. – Искам да кажа, нима някой наистина би нарекъл Мади зла? Луда, да...

– Е, благодаря ти. Много мило – каза Мади, която седеше върху масата с кръстосани крака.

– ... но зла? Не. А Хънтър? Всички обичат Хънтър Хънтсмен.

По някаква причина Ашлин Ела се разциври. Наведе се напред, яговорусата ѝ коса скри лицето ѝ. Хънтър стана от масата. Косата му беше обръсната от двете страни, а дългият кичур в средата обикновено бе праметнат настрани, но сега, залепнал от овесената каша, стоеше изправен в стил „мохикан“.

– Е, а какво ще кажете за Сериз? – Епъл направи пауза. Трудно беше да се каже какво ставаше в главата на момичето, което винаги се спотайваше в сянката на червената качулка. – *Хм.* Или... нали познавате Сидър? Тя не е зла. Господи, тя е най-милата кукла, която съм виждала.

– Тази дума е малко обидна – измърмори Нейтън Наткрекър, който седеше на ръба на масата и люлееше малките си дървени крака.

– Съжалявам, Нейт – каза Епъл. – Искам да кажа, най-милият *дървен човек*, когото познавам.

– Е, *тя* е зла – пропя Блонди и посочи Рейвън.

– И се *предполага*, че трябва да е зла – каза Епъл. – Или поне, че трябва да работи в тази посока. Струва ми се глупаво да се сърдим така на някого, който просто е направил грешка. Ние, роялсите, не сме подли, нали?

Херцогинята отпусна ръката си с бананите, а Брайър поклати глава.

– Мисля, че в сърцата си ние всъщност не се сърдим на никого – каза Епъл. – Просто се тревожим какво ще правим сега, след като Рейвън не се подписа в Книгата на легендите.

– Рейвън развали Деня на завета за всички нас! – извика Блонди.

– Не е! – извика в отговор Сидър. – А аз не мога да лъжа!

– Рейвън направи грешка. – Епъл махна с ръка по посока на бунтарите. – Те са нейни приятели и е естествено, че искат да я подкрепят. Но аз вярвам, че те отново ще прегърнат съдбата си.

– Чакай – каза Рейвън, – така ли мислиш? Че просто съм постъпила импулсивно? Че аз... съм се

подхлъзнала и *случайно* съм избрала съдбата си и че всяка секунда отново ще се върна към избора?

– Разбира се! – каза Епъл и се усмихна лъчезарно. Обърна лице към бунтарите. – Като президент на Кралския ученически съвет, искам да кажа, съпрезидент... – Усмихна се на Мади, която ѝ се усмихна в отговор. И *двете* бяха избрани за поста, макар че трябваше да свикнат с това. Епъл винаги бе управлявала сама. – Искам вие, така наречените бунтари, да знаете, че все още сте важни за всички нас в „Евър Афтър Хай“. – Разтвори ръце, сякаш се канеше да ги прегърне. – Чувате ли, бунтари? Ние не ви мразим! Ни най-малко! И можем да бъдем търпеливи, докато решите отново да следвате съдбата си!

– *Няма* да следвам съдбата си – каза Рейвън и скръсти ръце. – Там е цялата работа. Знаеш, че не е честно да ме принуждаваш да бъда зла.

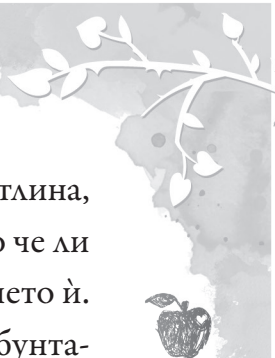
– Но това е твоята съдба – каза Епъл.

– *Изборът* трябва да е мой – противопостави се Рейвън.

Лекото недоволство в двата лагера започна да прераства във викове.

Нещо не беше в ред тук. Епъл говореше с гласа

на разума. Излъчваше благост и слънчева светлина, а напрежението и гнева в помещението като че ли бяха по-големи, отколкото преди пристигането ѝ. Тя не искаше роялсите да се нахвърлят на бунтарите, но, разбира се, бунтарите правеха опасен избор, от който трябваше да се откажат, в противен случай всичко добро и вълшебно, и надеждата в „Евър Афтър“ – всички истории и съдби, всички вълшебни целувки и щастливи завършеци – щяха да се разплетат и да изчезнат!

– Не, чуйте! – опита отново Епъл. – Лично аз ви ценя дори когато правите огромни грешки...

Количество каша за една пълна лъжица се изстреля от посоката на Спероу Худ и – пльок! – се приземи на бузата на Епъл.

Епъл ахна. В замъкзарията настана удивена тишина.

Брайър се изправи и нави ръкавите си.

– Събитията тук ще излязат съвсем извън сценария.

– Давай – подкани я Сериз.

И тогава започна истинската битка. Този път не бяха само няколко купи овесена каша. Във въздуха настъпи мегавзрив на всичко, което ставаше

за ядене.

– Ууу-хууу! – извика Мади и грабна кейк с месо от кос. – Ето това се казва тържество!

Връзката банани на Херцогинята удари Сериз. Сериз Худ отговори с артилерийски огън от еклери със сметана толкова бързо, че Епъл не можеше да проследи събитията.

Фейбел започна да припява, думите ѝ създадоха магия, която караше храната от подноса ѝ да хвърчи на всички страни:

– Едно, две, радвам се, че не съм на твое място. Три, четири, не се прицелваш добре. Пет, шест...

Някой запрати голямо количество мариновани чушки към главата ѝ.

Снаряди от пресичащи се кръгли кифли със стафиди преминаваха покрай хвърчащи торти и удряха и роялсите, и бунтарите. Мади стоеше върху масата и се смееше. Тъй като бе лесна мишена, веднага бе покрита с капещи яйца и извара.

– Как... какво *стана*? – попита Епъл, прекалено изумена, за да помръдне.

– Може би заради нас – каза Рейвън. – Може би вината е наша.

Епъл кимна. Преди да дойдат те атмосферата

бе малко напрегната и цареше известна бъркотия. Но присъствието на Епъл и Рейвън бе подействало като пламъче на купа сено.

– Трябва да вървим... – подхвана Рейвън, но беше прекъсната от огромна топка яйчен крем, която я удучи в лицето.

– Гърнето! – възкликна Епъл.

В разгара на битката чудовищното гърне с деветдневната грахова каша бе останало недокоснато – както винаги. „Деветдневна“ беше разбирано като учтиво омаловажаване. Епъл дръпна Рейвън зад него и двете се свиха там на кълбо, покрити с мръсотия. Или по-скоро Рейвън, която бе покрита с толкова много черничев яйчен крем и тиквен пудинг, че приличаше на блатен гоблин. Епъл имаше само петно овесена каша на бузата. Покрай тях мина червеношийка, избърса го с крилото си и отлетя.

– Нещата тук царствено излизат извън контрол – каза Рейвън и извади от ухото си малко извара и суроватка.

– Съгласна съм – каза Епъл. – Отиди да поговориш с тях.

– Аз?! – изломоти Рейвън. – Аз не съм техният

водач.

– Е, бунтарите мислят, че си, особено след онова, което направи в Деня на завета, а и всичко останало. Вероятно само чакат да ги поведеш.

– Не искам да ги вода. Просто не исках да бъда зла. Трябва да правят каквото искат. Освен това ти си съпрезидент на Кралския ученически съвет! Ти поправи нещата!

Епъл се наведе още по-ниско, тъй като над гърнето прелетя заблудена торта.

– Опитах. И получих овесен сладкиш в лицето.

– Това ли бе *опитът* ти? – попита Рейвън. – Цялото това „обичаме ви, макар да сте глупаци“?

– Е, не съм казала „глупаци“, нали? Това щеше да бъде грубо.

– Да кажеш на хората, че не ги мразиш, е грубо.

– Какво? И щеше да е учтиво да им кажа, че ги мразя? Това е просто смешно!

– Не! Ти... не разбираш – каза Рейвън.

– Наистина се опитвам да разбера, Рейвън – увери я Епъл. – Но ми е трудно да остана весела и позитивно настроена, когато виждам как хората

рушат съдбата си и налагат нещастен край на приказките.

– Но... аз не съм... ух!

Рейвън обхвана главата си с ръце и се приведе още повече зад гърнето.

– О, пари! – отдръпна се тя.

Епъл беше чувала, че някои предпочитат гореща храна. Други я предпочитаха студена, макар тя никога да не бе срещала такива хора. Ала онова, което я озадачаваше, бе, че имаше такива, които предпочитаха ястието да е престояло девет дни.

Като оставим настрана гърнето с гозба, всичко изглеждаше изпочупено и наопаки. Когато имаше проблем, Епъл говореше, учениците слушаха и проблемът се решаваше. Може би стореното от Рейвън в Деня на завета бе разрушило нещо повече от приказките им. А ако бе пречупило Епъл? Ако всичко, което беше и което можеше да прави, просто се бе... изпарило?

Надникна над гърнето. Хънтър Хънтсмен винаги бе седял при роялсите. Все пак той играеше роля в приказката за Снежанка и беше в една стая с Декстър Чарминг. Но днес седеше при бунтарите.

– Съдбата е затвор! – извика той и запрати във въздуха пирожка с пълнеж от соева наденичка с вкус на пуешко месо.

Пирожката удари силно Ашлин Ела по лицето. Тя го погледна, а в очите ѝ затрептяха сълзи, когато пирожката се плъзна надолу по лицето ѝ. Хънтър отстъпи назад, очите му се бяха разширили от ужас.

– Съжалявам, Аш, не исках...

Долната устна на Ашлин трепереше, тя изтича навън и избухна в ридания. Хънтър се спусна след нея, но парче вълшебногодов сладкиш го удари по тила. Риданията на Ашлин се смесиха с молбите на Хънтър и разкъсаха сърцето на Епъл.

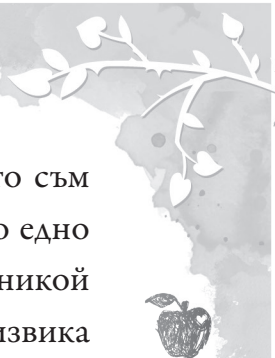
Мади заобиколи гърнето и изведнъж се появи пред тях; в ментово-виолетовите ѝ къдрици се бяха оплели череши.

– Защо се криете, момичета? – попита тя. – Елате и се присъединете към забавлението!

– Това не е забавление – каза Рейвън. – Те са ядосани и не знаем какво да правим.

– Не бъди глупава – каза Мади. – В Страната на чудесата редовно се сражавахме с храна. Господи, ако тържеството за вечеря не завършеше с бит-

ка, домакинът много се обиждаше. Откакто съм дошла в „Евър Афтър Хай“ не е имало нито едно сражение с храна и започнах да мисля, че никой тук няма добри маниери. Чакайте ме! – извика тя, хукна обратно към центъра на действието и бе уцелена с буца овесена каша.

Мади изпищя възторжено, но други гласове се извисяваха, разни ученици крещяха гневно, виеха и дори плачеха.

Епъл, нещо необичайно за нея, бе смръщила вежди. Вината *беше* нейна. Беше обещала на директора Грим, че ще убеди Рейвън да се подпише. Ала Епъл се бе провалила и бе повела цялото училище надолу.

Като бъдещата Снежанка един ден Епъл щеше да бъде кралица на майчиното си кралство – разбира се, ако станеше Снежанка. Епъл знаеше, че трябва да намери начин отново да обедини училището и да докаже на себе си, че притежава качествата на велик водач. Изправи се. Нямаше значение, че може да бъде опръскана с каша или изцапана с картофено пюре. Понякога беше трудно да постъпиш правилно... а имаше и възможна опасност за бъркотии. Ала добрият водач винаги

постъпваше правилно.

Епъл излезе иззад гърнето. Точно тогава обаче в замъкзарията настана странна тишина.

Снарядите овесена каша, извара и овесено брашно, сладкиши и всякакви меса плаваха във въздуха, неподвижни, застинали по средата на траекторията си между стрелеца и мишената. И роялсите, и бунтарите гледаха с почуда и страх. Храната във въздуха се събра и образува сфера.

Частичите каша по кожата и косата на Рейвън се отлепиха и се понесоха като метални стружки към магнит. Лакомствата в помещението започнаха да пълзят, да се плъзгат и да се носят към сферата, а после паднаха на купчина на пода.

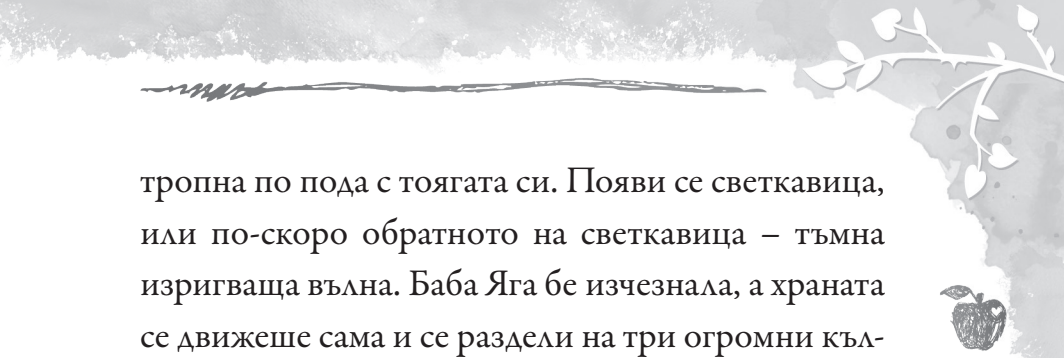
– Какво става – попита Блонди. – Рейвън, ти ли правиш това? Прилича на злодеяние.

– Такова е – прошепна Баба Яга, която изведнъж застана до Блонди.

Блонди изпищя. Водачката на черната магия в училището беше ниска, дрехите ѝ бяха целите в дрипи, дългата ѝ сива коса беше рошава и от нея стърчаха малки плитчици и птичи кости.

– Хвърлянето на храна приключи – заяви Баба Яга, след това изкряска *Ще бъдете наказани!* и

тропна по пода с тоягата си. Появи се светкавица, или по-скоро обратното на светкавица – тъмна изригваща вълна. Баба Яга бе изчезнала, а храната се движеше сама и се раздели на три огромни къмба, застанали на кокоши крака.

– Гòлеми¹ от храна! – изпищя синът на Гретел, Гус, чието изражение изразяваше ту страх, ту радост.

– Прав си, Гус – каза дъщерята на Хензел, Хелга. – Гòлеми от храна. – Но дали трябва да ги изядем, или да бягаме от тях?

Гòлемите от храна замаршируваха напред.

– Ъъ... Гласувам да побегнем – каза Брайър.

Но пилетата от храна обградиха децата и започнаха да ги подбутват навън от замъкзарията.

– Но... но аз съм Епъл Уайт – каза Епъл с треперещ глас. – Трябва да избегна наказанието на всяка цена. Какво ще си помисли майка ми?

Гòлемите не я слушаха. И макар че скорците ѝ се притекоха на помощ и започнаха да кълват очите им – доматчета чери, и крилете им от мюсли, гòлемите бутяха Епъл към класната стая по обща лошотия, както и всички останали.

---

¹ Гòлем – според юдейския фолклор същество, направено от нежива материя и одухотворено от човека. – Бел. пр.

Подухна хладен ветрец и ръцете на Епъл настръхнаха. От стените я гледаха злобно известни злосторници – крале на пирати, лоши феи, дракони, великани човекоядци и Блатният крал. Столовете бяха черни, твърди и с шипове. От куката в ъгъла висеше скелет. Той вдигна за поздрав костта, която му служеше за ръка.

Епъл седна на един от чиновете и подпря глава на ръката си. В нея, там, където някога като сърце биеше обещанието за съдбата ѝ, сега имаше празнина.

